

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Isagoge Sive Introductio Ad Vitæ Spiritualis
Perfectionem, Omnibus tam Regularibus, quàm Clericis
Sæcularibus, Confessariis, Concionatoribus, & Animarum
Pastoribus perquàm utilis, & specialiter ...**

Herlet, Johann Georg

Sulzbaci, Anno MDC.XCIII.

§. 16. De quinto medio ad operandum ex charitate Dei, quod est amoris
proprii extirpatio.

urn:nbn:de:hbz:466:1-37853

provenit, quod ad unam aliquam rem, personam, locum, functionem aut officium inordinate afficiantur, & voluntate sua nimis in unam partem propendeant: Nam si in æquilibrio starent, non foret difficile, eos ad nutum superioris in quamcunque partem inflectere; sicut hortulanus aliquis plantam rectam crescentem, ac in nullam partem magis inclinantem flectit absque violentia, in quamcunque partem voluerit. Unde Humbertus in epist. trium vitor. c. 5. suos hortatur: *Sitis sicut aurum ductile, & quasi virga flexilis, quæ recta & curva redditur ad libitum artificis. Sitis sicut rota volubilis, quæ secundum impetum spiritus movebatur. Sitis ut jumentum apud Deum: onus dorso indifferenter quodlibet imponatur.* Et S. Ignatius Patriarcha ad Jacobum Lainium: *Ita nos convenit esse indifferentes, ut non magis in hanc, quam in illam partem inclinemus. Si ego me ad missionem Indiam, uti tu te sentis, impelli ac trahi sentirem; in partem potius contrariam inclinare satagerem; ut ad illam equalitatem indifferentiamque pertingerem, quæ ad obedientia perfectionem obtinendam, necessaria est.*

§. 16.

De quinto medio ad operandum ex charitate Dei, quod est amoris proprii extirpatio.

227. **A**mor proprius sive privatus dicitur, qui non Dei, aut proximi bonum quærit; sed

Ff 4

sed propria tantum utilitati studet; ita ut sola & tota appetendi alicujus boni, aut fugiendi alicujus mali ratio & causa sit ipsius appetentis vel fugientis propria commoditas, voluptas, exaltatio &c. Quantoperè vero hic amor adverteretur illius charitati Dei ac proximi, ostendit Apostolus. 2. *Timoth.* 3. effectibus illis, dicens: *Erunt homines seipfos amantes, cupidi, elati, superbi, blasphemi, non obedientes, ingrati, scelesti sine affectione, sine pace, criminatores, incontinentes, immites sine benignitate, proditores, protervi, tumidi, & voluptatum amatores magis quam Dei.* Ex amore proprio nascitur sui ipsius nimia æstimatio; quâ quis existimat, se aliquid esse, qui cum nihil sit. *Galat.* 6. Suspiciens videlicet dona sua supernaturalia, aut talenta naturalia, vires, labores, doctrinam, prudentiam, in rebus gerendis dexteritatem &c. Ex amore proprio nascitur voluntas & appetitus, quo quis cupit ab aliis amari, laudari, honorari, propter seipsum. Ex amore proprio nascitur inanis timor, quo quis metuit contemptum & vilipensionem, propter seipsum. Ex amore proprio nascitur inepta erubescencia, quâ quis præposterè erubescit de suis defectibus omni prorsus culpâ carentibus; quales sunt deformitas corporis, parentum paupertas, patriæ & generis ignobilitas, ingenii hebetudo &c. Ex amore proprio nascitur vitiosa absconditio eorum, quæ hominis existimationem diminuere possunt; puta cū quis negat vel tacet suos defectus morales & errores, inclinationes, & vitiosas propensiones, quando Superioribus

eas

eas m
feitur
homi
turi v
suam
torio
Ex ar
in Bo
tem,
prop
quo l
dore
esse c
prio
tatur
cessa
prie
Omn
Chri
nos
vesti
cario
1. Co
quod
ceo,
mult
22
ris p
De q
& no
autem
scrip
per de

eas manifestare debet. Ex amore proprio nascitur *cura nimia* poliendi & perficiendi ea, quae homines in nobis sunt visuri, vel à nobis audituri v. g. si quis nimiam angatur sollicitudine circa suam concionem elaborandam, ut coram auditoribus laudem habeat, vel dedecus effugiat. Ex amore proprio nascitur *propensio immoderata* in Bona temporalia ad superfluitatem, vanitatem, ostentationem, aut voluptatem. Et amore proprio nascitur *appetitus honoris, dignitatis &c.* quo homines seipso amantes, anhelant ad splendorem hujus saeculi, optantque in magno loco esse coram mundanis. Denique ex amore proprio nascitur *appetitus voluptatum* & commoditatum corporis illicitarum, aut saltem non necessariorum. Contra hunc igitur amorem proprium conquerens idem Apostolus *Philipp. 2.* ait: *Omnes, quae sua sunt, quarunt, non quae Jesu Christi.* Ac propterea ad illius extirpationem nos adhortatur. *Roman. 15.* dicens: *Unusquisque vestrum proximo suo placeat in bonum ad edificationem: etenim Christus non sibi placuit.* Et *1. Corinth. 10.* *Nemo quod suum est, querat, sed quod alterius: sicut & ego per omnia omnibus placeo, non quarens quod mihi utile est, sed quod multis.*

228. Porro efficacissimum remedium ad amoris proprii extirpationem est odium sui ipsius. De quo Christus *Luc. 14.* *Si quis venit ad me, & non odit patrem suum & matrem &c. adhuc autem & animam suam, non potest meus esse discipulus.* Et *Joann. 12.* *Qui amat animam suam, perdet eam: & qui odit animam suam in hoc mundo,*

Ef s do,

lone

do, in vitam aeternam custodit eam. Qui enim odit se ipsum, is non horret difficultates & molestias in adimplendo præcepto charitatis erga Deum & proximum; non refugit labores pro Deo & fratribus subeundos; non quærit proprias commoditates, & voluptates corporis; sed in vindictam suorum peccatorum studio & de industria eligit, quod magis est incommodum & afflictivum; non etiam vult honorari & reputari ab hominibus; sed potius dolet de honore sibi impenso, & quærit à summis ac imis vilipendi; verborgerit se erga se ipsum, sicut inimicus erga inimicum. Quomodo fecerunt olim Patres & Prædecessores nostri, qui loca maximè incommoda elegerunt ad habitandum, laboribus diurnis & nocturnis se fatigârunt, solis leguminibus & aquâ victitârunt, vestium asperitate & strati duritie carnem domârunt, operibus manualibus incubuerunt, aliasque difficultates & molestias voluntaria perpessi, ac pio se odio persecuti sunt; ut charitatem erga Deum & proximum exercerent; sicut legitur in prato spirituali apud Sophronium, & in vita S. Hilarionis apud Hieronymum. *Circuierunt in melotis, in pellibus caprinis, egentes, angustiati, afflicti, in solitudinibus errantes, in montibus & speluncis, & in cavernis terra;* inquit Apostolus *Hebraeor. 11.* de quibusdam sanctis in lege veteri. De suo autem in seipsum odio scribit. *1. Corinth. 9. Castigo corpus meum, & in servitutem redigo.* Et *2. Corinth. 11.* post varia vitæ pericula recensita subdit, qualiter fuerit *in laboribus plurimis & ærumnis, in vigi-*

vigili
infrig
nibus
facere
sed ma
stenta
nè qu
aut Ne
Non q
Corint
Qua
ficient
per ch
fert, o
sunt. r
incipie
de pot
pristin
minerv
peccat
dulseri
post co
quadan
ventur
runt, &
mine f
etiam c
catis se
perum
tum A
vestra
quitate

vigiliis multis, in fame & siti, in jejuniis multis, in frigore & nuditate. Cumque liber esset ex omnibus, omnium se servum fecit, ut plures lucrifaceret; neque victum ab aliquo gratis accepit; sed manibus suis laborans, necessaria ad vitæ sustentationem sibi procuravit; omnia sustinens; nè quod offendiculum daret Evangelio Christi, aut Neophitos in aliquo gravaret. 1. Corinth. 9. Non quærens, quod sibi utile, sed quod multis. 1. Corinth. 10.

Quamvis autem hoc spirituale odium in proficientibus & perfectis conservetur & augeatur per charitatem Dei & proximi, quæ omnia sustinet, omnia sustinet; & non querit, quæ sua sunt. 1. Corinth. 13. Nihilominus in Novitiis & incipientibus excitari ordinariè solet & commode potest per memoriam sive recordationem pristinatorum peccatorum suorum: dum enim meminert, quàm graviter & sæpè lapsi sint in peccata mortalia, eò quod sibi ipsis nimium indulserint, appetitui sensitivo fræna laxaverint, post concupiscentias suas iverint &c, tunc justâ quadam indignatione contra seipsos commoventur, vindictam de se sumunt, se ipsos oderrunt, & non solum quævis adversa à Deo vel homine sibi obvenientia patienter tolerant, sed etiam corpus & membra, quæ antecedenter peccatis servierant, in armâ justitiæ & bonorum operum instrumenta convertunt, juxta monitum Apostoli Rom. 6. *Sicut exhibuistis membra vestra servire immunditiæ, & iniquitati ad iniquitatem: ita nunc exhibete membra vestra servire*

lone

vire iustitia in sanctificationem. Atque hinc grater accipiunt & æquanimiter ferunt primo omnes molestias & afflictiones corporis, in Dei servitio, aut ministerio proximi occurrentes, cuiusmodi sunt, vigiliae, fames, sitis, incommoditates in vestitu, strato, cubiculo, labores, fatigationes, frigus, calor immodicus, aliæque asperitates appetitui sensitivo & amoris proprio displicentes. *Deinde* ex eodem in seipso sancto & spiritali odio patienter ferunt molestias & afflictiones illas, quæ mentem & animum immediatè afficiunt, sive hæ sint *positivæ*, ut sinistra aliorum de nobis iudicia, detractiones convitiæ, irrisiones, iustæ & iniustæ accusationes, vituperationes, confusiones, mulctationes, amotiones ab officio, infamia publica &c. sive sint *negativæ*, veluti si quis non applicetur officiis, aut functionibus plausibilibus; si denegentur ei, quæ petit; si negligatur à Superioribus, & non adhibeatur ad danda consilia; si alii conversationem illius declinent; si nulla ei exhibeant signa honoris & reverentiæ &c. *Tertiò* non contenti sunt afflictionibus à Deo, Superioribus, æqualibus, & inferioribus, vel etiam à causis naturalibus quoquo modo provenientes; sed præterea ipsi voluntariè affligunt se & mortificant, partim denegando & subtrahendo appetitui, quæ sive illicita sive inutilia & superflua concupiscit; partim amplectendo & exercendo ea, quæ eidem appetitui sunt contraria, molesta, & à quibus maximè abhorret; veluti sunt voluntariæ austeritates jejuniorum, vigiliarum, laborum, &c.